

Arrest

nr. 299 497 van 5 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Amla, gelegen in het district Dara-e Nur van de provincie Nangarhar. U bent Pashai van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. U werkte als landbouwer.

Uw vader werkte tussen 1382 en 1396 voor de overheid. Eerst was hij tewerkgesteld als bewakingsagent van minister Ghulam Jilani Popal, die voorzitter van de Independent Directorate of Local Governance (IDLG) was.

Toen de minister zijn ontslag aanbood, zat uw vader gedurende een jaar lang thuis in afwachting tot de minister terugkwam. Na dit jaar ging uw vader aan de slag in het district Hesarak van de provincie Nangarhar bij de nationale veiligheid. Hij werkte er tot hij vermist raakte. Uw vader belde dat hij naar huis op bezoek zou komen, maar kwam nooit aan. Uw maternale oom ging naar Hesarak om informatie te krijgen over wat er met uw vader gebeurd was. Ze zeiden uw oom dat uw vader er vertrokken was en dat ze een onderzoek zouden voeren. Zeven à acht uur later brachten ze uw oom op de hoogte dat de taliban uw vader meenamen bij één van hun controleposten tussen Hesarak en uw woonplaats. Op de vierde dag na de verdwijning van uw vader kwam uw oom naar uw huis om jullie op de hoogte te brengen.

Sinds uw vader met zijn werk voor minister Popal begon, vielen twee dorpsgenoten en verre familieleden die lid waren van de taliban genaamd K.D.M. en M.J.R. u en uw familie lastig. Ze zeiden dat jullie ongelovigen waren. Toen uw vader één jaar thuis was, werden ze minder hard met jullie. Vanaf uw vader zijn werk in Hesarak begon, gingen de bedreigingen en intimidatie verder. Ze zeiden regelmatig dat jullie terecht zouden staan voor wat uw vader gedaan had.

Op een bepaald moment na de verdwijning van uw vader, zei M.J.R. u dat het beter was om hen te vervoegen. U werd agressief en zei hen dat u het pad van uw vader zou volgen en de overheid ook zou vervoegen. De Mawlawi zei hierop dat iets nog erger dan wat met uw vader gebeurde, met u zou gebeuren. Nadat u weigerde, werden de bedreigingen erger. De familie van M.J.R. en K.D.M. lieten hun dieren eten van de gewassen op de gronden van uw familie. Toen u de zonen van M.J.R. hierover vragen stelde, werd u door hen geslagen. Op een gegeven moment kwam M.J.R. uw huis binnen en maakte de televisie kapot. Door de aanhoudende bedreigingen besloot u dat het beter was voor u om het land te verlaten.

U vertrok ongeveer in april van 2021 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u uw tazkera, een identiteitskaart van het werk van uw vader, een kaart van een politieke partij van uw vader, een document betreffende het werk van uw vader, twee foto's van uw vader met een collega en een foto waarop uw vader te zien is met de hele familie voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat het persoonlijk onderhoud in het Pasjtoe is doorgegaan, terwijl uw moedertaal Pashai is. Er dient hieromtrent benadrukt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf het Pasjtoe voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot uw vertrek te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure, punt 2). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe u zich voelt bij het feit dat de tolk Pasjtoe spreekt. U vraagt om 'open' te spreken, zodat u het begrijpt (CGVS p. 2). Vervolgens werd u gewezen op de mogelijkheid om aan te geven wanneer u de tolk niet goed begrijpt (CGVS p. 2). Het gebeurde verschillende keren tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in eerste instantie de tolk niet goed begreep en andersom. Steeds werd de vraag opnieuw gesteld of werd u de mogelijkheid geboden opnieuw te vertellen tot u de vraag begreep (CGVS p. 9, 10, 13, 14, 20). Bij afloop van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u de tolk goed begrepen had, waarop u bevestigend antwoordde. Gevraagd hoe u vond dat het interview verlopen is in het Pasjtoe, antwoordt u dat u in het begin niet zeker was of het goed zou gaan, maar dat u zich daarna comfortabel voelde. U verklaart dat het interview goed en vlot ging (CGVS p. 21).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vermoord te worden omwille van het werk van uw vader.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. In casu kan worden vastgesteld dat uw vluchtaanvraag gekenmerkt wordt door **gebrekkige en uiterst beperkte verklaringen over het profiel van uw vader** en **incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen** over de problemen die u en uw familie kenden omwille van het werk van uw vader. Ter staving van uw verklaringen legt u bovendien **gebrekkige en twijfelachtige documenten** voor.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader, die volgens uw verklaringen voor het Independent Directorate of Local Governance (IDLG) werkte en later voor de autoriteiten in het district Hesarak van de provincie Nangarhar tewerkgesteld was. U heeft een gebrekkige, oppervlakkige kennis over het werk van uw vader. Doorleefde kennis over het werk van uw vader ontbreekt volledig. U verklaart dat uw vader in totaal ongeveer vanaf het jaar 1382 tot het jaar 1396 werkte. Deze periode houdt zowel de periode waarin hij bij minister Popal werkte als de periode waarin hij te Hesarak tewerkgesteld was in (CGVS p. 12). Over de functie en taken van uw vader blijft u wel erg summier. U verklaart dat de functie van uw vader de veiligheid van de minister te garanderen was. Vervolgens gevraagd meer te vertellen over de taken die uw vader had, herhaalt u simpelweg dat hij er was voor de veiligheid (CGVS p. 13). U weet wel dat uw vader bij de minister in de wijk Kart-e-Say in Kaboel verbleef (U verklaart dat u denkt dat minister Popal in 1388, in de periode van Hamid Karzai, zijn ontslag indiende en naar het buitenland vertrok (CGVS p. 14). U weet echter niet waarheen (CGVS p. 14). U kan ook niet vertellen over de redenen waarom minister Popal zijn ontslag indiende (CGVS p. 14). U legt ter staving van de tewerkstelling van uw vader bij de IDLG een badge van uw vader, twee foto's van uw vader, een lidkaart van een politieke partij en een document in verband met zijn aanstelling als bewaker van de minister voor (CGVS p. 6). Er dient echter vastgesteld te worden dat het kopieën betreffen, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden toegekend. De badge vermeldt immers de voornaam F.H. en de achternaam M.. U verklaarde evenwel dat de achternaam van u en uw vader Q. is, en niet M. (verklaring DVZ vraag 13). Voorts bevat de badge een wel erg flagrante spellingsfout bevat. Bovenaan de kaart staat immers in vette letters de woorden 'Identification Card' in plaats van 'Identification kaart'. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u er niets over te zeggen hebt (CGVS p. 11). Verder moet vastgesteld worden dat de kaart een vervaldatum van 4 november 2010 heeft, reeds meer dan 12 jaar geleden. U geeft aan geen meer recente documenten over de tewerkstelling van uw vader te bezitten (CGVS p. 11). Het document dat volgens uw verklaring een aanstellingsbrief is in verband met zijn werk als bewaker voor de minister en werd afgegeven door de Logar Chief Commander Office betreft een onleesbare kopie waaruit de inhoud niet kan worden opgemaakt. De foto's die u voorlegt kunnen geenszins als bewijs dienen dat uw vader voor minister Popal tewerkgesteld was. De aard van de tewerkstelling noch de werkgever van de afgebeelde personen kunnen uit deze foto's worden afgeleid. U heeft bovendien geen idee wie de persoon waarmee uw beweerde vader poseert is, maar neemt aan dat het een collega betreft (CGVS p. 6). U kan evenmin foto's voorleggen waarop uw vader te zien is met zijn werkgever zelf, minister Popal. De lidkaart van de politieke partij Afghan Mellat is evenmin een bewijs van tewerkstelling.

Over het vervolg van de carrière van uw vader verklaart u dat uw vader na één jaar werkloos thuis te hebben gezeten in afwachting van de terugkomst van minister Popal, aan de slag ging bij de 'de nationale veiligheid'. Uw kennis over zijn tewerkstelling aldaar is quasi onbestaande. U geeft aan dat zijn werk daar heel belangrijk was, en dat hij daarom niets aan jullie vertelde (CGVS p. 15). U bent niet in staat een enkel detail te geven over zijn werk, functie of taken en geeft aan de details van de job niet te kennen (CGVS p. 15). U weet dat hij in het Hesarak district van de provincie Nangarhar werkte, maar weet niet precies waar.

U speculeert dat het misschien in de hoofdstad van het district was (CGVS p. 15). Gevraagd wat er allemaal veranderde doordat uw vader niet meer voor minister Popal werkte, antwoordt u dat u er niets over kan zeggen (CGVS p. 15). Gevraagd voor welke Afghaanse nationale veiligheidsdienst hij tewerkgesteld was, antwoordt u dat het voor zover u weet 'Nangarhar, 202, nationale veiligheid' is. Gevraagd naar meer informatie zegt u er niets over te weten (CGVS p. 16). U maakt dus geenszins duidelijk wie de precieze werkgever van uw vader was. Ook over zijn collega's op zijn werk in Hesarak kan u niets vertellen (CGVS p. 16-17). U kan geen enkele doorleefde anekdote of verhaal over de tewerkstelling van uw vader vertellen (CGVS p. 12-17). U kan geen enkel bewijsstuk of foto van zijn tewerkstelling in Hesarak voorleggen. U geeft als reden dat hij al zijn documenten bij zich hield (CGVS p. 11).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door incoherente verklaringen over de verdwijning van uw vader. Zo slaagt u er doorheen uw asielprocedure en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet in de verdwijning van uw vader te dateren. Gevraagd te vertellen waar uw vader op dit moment is, vertelt u dat uw vader al twee jaar en twee maanden vermist is (CGVS p. 4). Dit komt overeen met een verdwijning in januari 2021. Later verklaart u dat uw vader vermist raakte in het jaar 1396, in de tiende maand. Deze datum komt overeen met januari 2018, ongeveer drie jaar voor het moment waarop u eerder verklaarde dat uw vader verdween. Gewezen op deze incoherentie, stelt u dat hij eind 1396 vermist raakte en verklaart u dat wanneer u telt vanaf het moment van het persoonlijk onderhoud, hij al 23 maanden vermist is (CGVS p. 12). Opnieuw geeft u dus een andere datum op voor de verdwijning van uw vader. Uw stelling kan bovendien nooit kloppen. 23 maanden voor het persoonlijk onderhoud dd. 21 maart 2023 is immers april 2021, wat overeenkomt met ongeveer de eerste maand van het jaar 1400. Er mee geconfronteerd dat uw verklaringen onmogelijk kunnen kloppen en gevraagd om duidelijker te zijn, zegt u dat u in uw eerste interview zei dat uw vader vermist was sinds anderhalf jaar, zestien maanden daarvoor. U vertelt verder dat u van dit anderhalf jaar zes maanden onderweg spendeerde, en het dus bijna twee jaar in beslag nam. Vanaf uw eerste interview tot het persoonlijk onderhoud zit een periode van 12 maanden, zegt u. U redeneert dat uw vader in totaal dus ongeveer 4 jaar vermist moet zijn (CGVS p. 13). Deze redenering klopt echter niet. Dat u er niet in slaagt de verdwijning van uw vader ook maar enigszins te dateren en hierover incoherente verklaringen aflegt, leidt ertoe dat u diens verdwijning niet aannemelijk kan maken. Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder.

*Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader en de verdwijning van uw vader, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw hoofde die hieruit voortkomen. Bovendien kan over deze problemen nog worden opgemerkt dat ze in ieder geval weinig aannemelijk zijn. U haalt aan dat twee paternale familieleden genaamd K.D.M. en M.J.R. u trachtten te overtuigen om u aan te sluiten bij de taliban. Hieromtrent moet vooreerst opgemerkt worden dat u op geen enkele manier aannemelijk maakt dat het om paternale familieleden gaat. Uw verklaringen over hen zijn dan ook erg oppervlakkig (CGVS p. 8-11). Bovendien dient uitdrukkelijk gewezen te worden op de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

U haalt in casu weliswaar aan dat ze paternale familieleden zouden zijn, maar kan geenszins aannemelijk maken op welke manier dat een invloed heeft op de mate waarin u slachtoffer zou kunnen worden van gedwongen rekrutering. Zo stelt u dat K.D.M. ook andere personen benaderde, niet enkel jullie (CGVS p. 8). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat hij les gaf in de madrassa, en hij zijn studenten ook trachtte te beïnvloeden (CGVS p. 8). Dit strookt met bovenstaande informatie, namelijk dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd.

Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u en uw gezin behoren tot de achterban van deze personen. Het houdt dan ook weinig steek dat hij u individueel en persoonlijk zou benaderen. De verklaring dat u gevisieerd werd omdat uw vader voor de overheid zou hebben gewerkt is geen afdoende verklaring hiervoor gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over dat aspect. Het is in ieder geval weinig logisch dat de taliban de zoon van een persoon die loyaal was aan de voormalig overheid, deelnam aan de strijd tegen de taliban en door hen ontvoerd werd zouden willen rekruteren. Indien de taliban iemand zouden toelaten binnen hun organisatie, dient enige loyaliteit te worden verwacht. Hiermee geconfronteerd haalt u aan dat het hun job was om iemand tegen zijn vader op te zetten en dat dit de reden is waarom ze u trachtten naar de madrassa te brengen en u bij hen te voegen. Deze verklaring kan niet overtuigen.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat uw familieleden nog steeds in uw geboortedorp verblijven. U heeft een broer waarvan u verklaart dat hij opgegroeid zou zijn. Echter, de problemen die u aanhaalt sinds uw vertrek, namelijk dat ze hem lastig vallen omdat hij zijn haar liet knippen en omdat hij meer naar school dan naar de madrassa gaat (CGVS p. 20), maken geen vervolging uit. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen waarom u wel te maken zou krijgen met daden van vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. U toont de identiteit van uw vader niet aan met originele, authentieke identiteitsdocumenten. U toont enkel een foto van zijn tazkera op uw telefoon en liet na hiervan een kopie aan het CGVS te bezorgen na het persoonlijk onderhoud. Noch kan u aan de hand van foto's of andere stukken uw familieband met de afgebeelde person op de door u neergelegde stukken te staven. U legt één oude familiefoto voor, waarop u uw vader aanwijst als de man die in het midden van de foto te zien is en uzelf als één van de vele kinderen op de foto. Uit deze foto is echter op geen enkele manier af te leiden of u de aangewezen jongen op de foto bent of welke familieband u met de andere afgebeelde personen op de foto zou hebben. Uw tazkera kan hoogstens een indicatie zijn van uw nationaliteit en herkomst. Hierbij dient ook benadrukt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. De overige documenten werden supra reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij

vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berylbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Schending van artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent het werkprofiel van haar vader bij de Independent Directorate of Local Governance (IDLG) en later voor de autoriteiten in district Hesarak van de provincie Nangarhar: [...]

Verwerende partij is klaarblijkelijk niet mee met de heersende Afghaanse gewoontes. Immers, in Afghanistan wordt er geen belang gehecht aan familienamen zoals in België. De vader van verzoekende partij stond bekend in Afghanistan als "mujahideen" dat zich vertaalt als strijder en vandaar dat op zijn ID kaart "M." staat. Echter, dikwijls worden de stammen gekozen als achternaam en derhalve gaf verzoekende partij in België als achternaam Q. op: [...]

Voorts merkt verzoekende partij dat zij verschillende documenten heeft neergelegd en dat zij slechts documenten kan neerleggen die zij zelf in bezit heeft: [...]

Verzoekende partij heeft klaarblijkelijk haar uiterst best gedaan om zoveel mogelijk bewijs te verzamelen en meer kan zij niet doen...

Ook benadrukt verzoekende partij andermaal dat haar vader niet sprak over zijn werk daar dit gevoelige informatie inhield. Dit was uiteraard ter bescherming van zijn gezin, maar ook zichzelf. In dit opzicht is het aldus niet bizar dat de vader niets deelde over zijn werk en is verwerende partij allerm minst redelijk in haar verwachtingen.

Verzoekende partij heeft echter wel de zaken die zij zelf waarnam, uitvoerig besproken: [...]

De vader is ondertussen vier jaar vermist en dus kan niemand nog details verschaffen over zijn voormalig werk: [...]

II.1.2. Verwerende partij motiveert vervolgens dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegde omtrent de verdwijning van haar vader: [...]

Verzoekende partij merkt op dat zij moeite heeft met tijdsinzichten en derhalve fouten maakte bij de precieze data van verdwijning, doch dit neemt niet weg dat haar vader weldegelijk vermist is en zij hierover details heeft gegeven: [...]

II.1.3. Verwerende partij gaat als volgt verder: [...]

Verwerende partij spreekt zichzelf duidelijk tegen. Enerzijds stelt zij dat de wijze waarop de Taliban verzoekende partij trachtte te rekruteren, niet overeenstemt met de "gekende" wijze. Anderzijds haalt zij zelf aan dat de oom van verzoekende partij betrokken was en er dus sprake is van familiale banden én dat hij ook andere leerlingen van de madrassa op collectief niveau probeerde te beïnvloeden. In het geval van verzoekende partij, had haar oom juist twee redenen om verzoekende partij te rekruteren. Zij was familie én haar vader werkte voor de overheid dus diende verzoekende partij ter boetedoening van haar vaders werk zich aan te sluiten bij de Taliban: [...]

Dat de Taliban destijds familieleden van overheidsleden aanspoorden om zich te voegen bij de groepering, wordt ondersteund door het volgende artikel van de Human Rights Watch: [...]

II.1.4. Tot slot stelt verzoekende partij: [...]

Verwerende partij houdt duidelijk geen rekening met alle omstandigheden en verklaringen van verzoekende partij. Zo verklaarde verzoekende partij het volgende tijdens haar groot onderhoud: [...]

De Taliban hebben namelijk een bijkomende reden tot vervolging daar verzoekende partij zou terugkeren uit het Westen en bestempeld worden als ongelovige. Over de toegeschreven verwestering, zet verzoekende partij haar standpunten infra onder randnummer II.2.5 uiteen. [...]".

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van artikel 3 EVRM".

Verzoeker betoogt als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij meent dat zij in hoofdorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan.

Subsidiair; meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij zal hieronder uitvoering haar standpunt uiteenzetten.

II.2.2. Verzoekende partij wenst hieronder uiteen te zetten waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan (en zij aldus als vluchteling moet worden erkend).

De situatie in Afghanistan is sinds 2021 drastisch veranderd. Het land is volledig onder de macht en de controle van de Taliban. Verzoekende partij kan zich nergens op een veilige manier vestigen.

In de nasleep van de terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan is de veiligheids- en mensenrechtensituatie over heel Afghanistan grondig gewijzigd.

Op 15 augustus 2021 ontvluchtte president Ashraf Ghani Kabul, terwijl de Taliban het presidentieel paleis overnam en het herstel van het Islamitisch Emiraat in Afghanistan aankondigde. Het land is nu volledig in handen van de Taliban en er wordt een enorm streng islamitisch beleid gehanteerd (zie infra).

Verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de Taliban, op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of 'vreemdelingen' of spionnen zijn geworden.

Daarnaast is er ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op het Taliban regime. Een voormalige mensenrechtenactivist getuigde het volgende (eigen onderlijning): [...]

De precare en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie die reeds jarenlang bestond in Afghanistan, is sinds augustus 2021 alleen maar verergerd.

Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiaire bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggen heeft.

Uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg precare veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar verslechterd is onder het Talibanbewind. Nathalie Broadhurst, plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties uitte haar bezorgdheid via een statement bij de Veiligheidsraad op 20 december 2022 waarin zij de verslechtering van de veiligheidssituatie sinds 2022 (naast veel andere aspecten) aankaartte. Haar statement luidde als volgt (eigen onderlijning): [...]"

Verzoeker citeert verder uit rapporten van Amnesty International, UNHCR, de Raad van de EU, ECRE, en UNAMA inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Daarnaast laat verzoeker het volgende gelden:

"II.2.5 Daarnaast verblijft verzoekende partij bijna twee jaar in België en is zij volledig verwesterd. In de huidige omstandigheden maakt dit weldegelijk een belangrijk element uit en vergroot dit de kans aanzienlijk om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de Taliban als 'verwesterd' beschouwd."

Verzoeker geeft een uitgebreide uiteenzetting aangaande de situatie van personen die als "verwesterd" kunnen beschouwd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hiervoor wordt verwezen naar landeninformatie van onder meer UNHCR, Nansen, HRW en Amnesty International, alsook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker argumenteert dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een

gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet, volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker meent verder dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hiervoor wordt verwezen naar landeninformatie over de veiligheidssituatie en de taliban, afkomstig van onder meer UNHCR, NANSSEN en EASO/EUAA. Tot slot verwijst verzoeker naar de groeiende dreiging van ISKP, hierbij steunend op informatie afkomstig van NANSSEN en The Diplomat.

2.2. Bij aanvullende nota van 31 oktober 2023 brengt verweerder middels URL-verwijzing volgende landeninformatie bij:

- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Er dient opgemerkt te worden dat het persoonlijk onderhoud in het Pasjtoe is doorgegaan, terwijl uw moedertaal Pashai is. Er dient hieromtrent benadrukt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf het Pasjtoe voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot uw vertrek te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure, punt 2). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe u zich voelt bij het feit dat de tolk Pasjtoe spreekt. U vraagt om 'open' te spreken, zodat u het begrijpt (CGVS p. 2). Vervolgens werd u gewezen op de

mogelijkheid om aan te geven wanneer u de tolk niet goed begrijpt (CGVS p. 2). Het gebeurde verschillende keren tijdens het persoonlijk onderhoud dat u in eerste instantie de tolk niet goed begreep en andersom. Steeds werd de vraag opnieuw gesteld of werd u de mogelijkheid geboden opnieuw te vertellen tot u de vraag begreep (CGVS p. 9, 10, 13, 14, 20). Bij afloop van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u de tolk goed begrepen had, waarop u bevestigend antwoordde. Gevraagd hoe u vond dat het interview verlopen is in het Pasjtoe, antwoordt u dat u in het begin niet zeker was of het goed zou gaan, maar dat u zich daarna comfortabel voelde. U verklaart dat het interview goed en vlot ging (CGVS p. 21)."

Verzoeker laat deze motivering, die terecht en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, geheel ongemoeid in het verzoekschrift. Deze blijft dan ook onverminderd overeind en wordt bijgetreden door de Raad.

5. Verder wordt blijkens de bestreden beslissing geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name dat verzoeker problemen kreeg in Afghanistan met de taliban en een vrees voor vervolging koestert omwille van het werk van zijn vader.

De motivering in de bestreden beslissing steunt op volgende elementen:

- gelet op verzoekers gebrekkige en oppervlakkige kennis aangaande het werk van zijn vader wordt geen geloof gehecht aan het profiel van verzoekers vader, die in de periode van 1382 tot 1396 (2003 tot 2017) eerst voor de *Independent Directorate of Local Governance* (hierna: de IDLG) en later voor de autoriteiten in het district Hesarak (provincie Nangarhar) zou gewerkt hebben (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-14);
- de door verzoeker neergelegde documenten (een badge van verzoekers vader, twee foto's van verzoekers vader, een lidkaart van een politieke partij en een document in verband met de aanstelling van verzoekers vader als bewaker voor de minister) kunnen de voorgehouden tewerkstelling van verzoekers vader bij de IDLG niet aantonen;
- verzoekers kennis over het vervolg van zijn vaders carrière is *quasi* onbestaande en verzoeker legt geen enkel stuk ter staving van diens tewerkstelling in het district Hesarak voor (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-17);
- de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd door verzoekers onvermogen om de verdwijning van zijn vader te dateren en zijn manifest incoherente verklaringen hierover (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 12, p. 13);
- gelet op de beschikbare informatie inzake rekrutering door de taliban maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem – als zoon van een persoon die loyaal was aan de voormalige overheid, deelnam aan de strijd tegen de taliban en door hen ontvoerd werd – zouden willen rekruteren; verzoekers verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen (notities van het persoonlijk onderhoud p. 20);
- aangezien verzoekers familieleden nog steeds in verzoekers geboortedorp verblijven en verzoekers broer, die inmiddels is opgegroeid, geen zwaarwichtige problemen kent, zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoeker wel te maken zou krijgen met daden van vervolging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20);
- de overige voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad, na kennisname van de elementen in het dossier, verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

6. Inzake de tewerkstelling van verzoekers vader voor de overheid stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

"Vooreerst dient vastgesteld te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader, die volgens uw verklaringen voor het Independent Directorate of Local Governance (IDLG) werkte en later voor de autoriteiten in het district Hesarak van de provincie Nangarhar tewerkgesteld was. U heeft een gebrekkige, oppervlakkige kennis over het werk van uw vader.

Doorleefde kennis over het werk van uw vader ontbreekt volledig. U verklaart dat uw vader in totaal ongeveer vanaf het jaar 1382 tot het jaar 1396 werkte. Deze periode houdt zowel de periode waarin hij bij minister Popal werkte als de periode waarin hij te Hesarak tewerkgesteld was in (CGVS p. 12). Over de

functie en taken van uw vader blijft u wel erg summier. U verklaart dat de functie van uw vader de veiligheid van de minister te garanderen was. Vervolgens gevraagd meer te vertellen over de taken die uw vader had, herhaalt u simpelweg dat hij er was voor de veiligheid (CGVS p. 13). U weet wel dat uw vader bij de minister in de wijk Kart-e-Say in Kaboel verbleef (U verklaart dat u denkt dat minister Popal in 1388, in de periode van Hamid Karzai, zijn ontslag indiende en naar het buitenland vertrok (CGVS p. 14). U weet echter niet waarheen (CGVS p. 14). U kan ook niet vertellen over de redenen waarom minister Popal zijn ontslag indiende (CGVS p. 14). U legt ter staving van de tewerkstelling van uw vader bij de IDLG een badge van uw vader, twee foto's van uw vader, een lidkaart van een politieke partij en een document in verband met zijn aanstelling als bewaker van de minister voor (CGVS p. 6). Er dient echter vastgesteld te worden dat het kopies betreffen, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan aan deze stukken geen bewijswaarde worden toegekend. De badge vermeldt immers de voornaam F.H. en de achternaam M.. U verklaarde evenwel dat de achternaam van u en uw vader Q. is, en niet M. (verklaring DVZ vraag 13). Voorts bevat de badge een wel erg flagrante spellingsfout bevat. Bovenaan de kaart staat immers in vette letters de woorden 'Identification Card' in plaats van 'Identification kaart'. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u er niets over te zeggen hebt (CGVS p. 11). Verder moet vastgesteld worden dat de kaart een vervaldatum van 4 november 2010 heeft, reeds meer dan 12 jaar geleden. U geeft aan geen meer recente documenten over de tewerkstelling van uw vader te bezitten (CGVS p. 11). Het document dat volgens uw verklaring een aanstellingsbrief is in verband met zijn werk als bewaker voor de minister en werd afgegeven door de Logar Chief Commander Office betreft een onleesbare kopie waaruit de inhoud niet kan worden opgemaakt. De foto's die u voorlegt kunnen geenszins als bewijs dienen dat uw vader voor minister Popal tewerkgesteld was. De aard van de tewerkstelling noch de werkgever van de afgebeelde personen kunnen uit deze foto's worden afgeleid. U heeft bovendien geen idee wie de persoon waarmee uw beweerde vader poseert is, maar neemt aan dat het een collega betreft (CGVS p. 6). U kan evenmin foto's voorleggen waarop uw vader te zien is met zijn werkgever zelf, minister Popal. De lidkaart van de politieke partij Afghan Mellat is evenmin een bewijs van tewerkstelling. Over het vervolg van de carrière van uw vader verklaart u dat uw vader na één jaar werkloos thuis te hebben gezeten in afwachting van de terugkomst van minister Popal, aan de slag ging bij de 'de nationale veiligheid'. Uw kennis over zijn tewerkstelling aldaar is quasi onbestaande. U geeft aan dat zijn werk daar heel belangrijk was, en dat hij daarom niets aan jullie vertelde (CGVS p. 15). U bent niet in staat een enkel detail te geven over zijn werk, functie of taken en geeft aan de details van de job niet te kennen (CGVS p. 15). U weet dat hij in het Hesarak district van de provincie Nangarhar werkte, maar weet niet precies waar. U speculeert dat het misschien in de hoofdstad van het district was (CGVS p. 15). Gevraagd wat er allemaal veranderde doordat uw vader niet meer voor minister Popal werkte, antwoordt u dat u er niets over kan zeggen (CGVS p. 15). Gevraagd voor welke Afghaanse nationale veiligheidsdienst hij tewerkgesteld was, antwoordt u dat het voor zover u weet 'Nangarhar, 202, nationale veiligheid' is. Gevraagd naar meer informatie zegt u er niets over te weten (CGVS p. 16). U maakt dus geenszins duidelijk wie de precieze werkgever van uw vader was. Ook over zijn collega's op zijn werk in Hesarak kan u niets vertellen (CGVS p. 16-17). U kan geen enkele doorleefde anekdote of verhaal over de tewerkstelling van uw vader vertellen (CGVS p. 12-17). U kan geen enkel bewijsstuk of foto van zijn tewerkstelling in Hesarak voorleggen. U geeft als reden dat hij al zijn documenten bij zich hield (CGVS p. 11)."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van de voormelde omstandige en draagkrachtige motivering, die gegrond is in het administratief dossier.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan familienamen zoals in België en citeert uit algemene informatie ter ondersteuning hiervan. Verzoeker legt uit dat zijn vader bekend stond als "mujahideen" dat zich vertaalt als strijder, zodat er op zijn identiteitskaart M. staat. Verzoeker stelt dat hijzelf in België Q. als achternaam heeft opgegeven omdat dikwijls stammen worden gekozen als achternaam. Indien de identiteitskaart en badge van verzoekers vader M. als familienaam vermeldt omdat verzoekers vader zo bekend stond, kan echter niet worden ingezien dat verzoeker zonder meer zou verklaren dat de familienaam van zijn vader Q. is (verklaring DVZ, vraag 13). Dat in Afghanistan geen belang wordt gehecht aan familienamen doet geen afbreuk aan deze discrepantie. Bovendien kunnen deze argumenten geen afbreuk doen aan de overige terechte vaststellingen die de bewijswaarde van de door verzoeker bijgebrachte badge ondermijnen.

Ook de loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeker verschillende documenten heeft neergelegd en zijn best heeft gedaan om zoveel mogelijk bewijs te verzamelen kan geen afbreuk doen aan de hoger aangehaalde motieven inzake de door verzoeker bijgebrachte documenten ter staving van zijn vaders tewerkstelling.

Voor zover verzoeker andermaal benadrukt dat zijn vader niet over zijn werk sprak en inmiddels verdwenen is en hij zijn verklaringen uit het persoonlijk onderhoud citeert, kan de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen geenszins volstaan om een ander licht te werpen op de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers onaannemelijke onwetendheid met betrekking tot de jarenlange tewerkstelling van zijn vader voor de overheid, meer bepaald voor de IDLG en het district Hesarak. Verzoekers gebrekkige kennis ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vader.

7. Verder kan verzoeker met de loutere en ongefundeerde bewering dat hij moeite heeft met tijdsinzichten en de citering van zijn reeds afgelegde verklaringen, geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen van verweerder inzake zijn zeer uiteenlopende verklaringen over het tijdstip waarop zijn vader verdwenen is.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande met recht het volgende:

“Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door incoherente verklaringen over de verdwijning van uw vader. Zo slaagt u er doorheen uw asielprocedure en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet in de verdwijning van uw vader te dateren. Gevraagd te vertellen waar uw vader op dit moment is, vertelt u dat uw vader al twee jaar en twee maanden vermist is (CGVS p. 4). Dit komt overeen met een verdwijning in januari 2021. Later verklaart u dat uw vader vermist raakte in het jaar 1396, in de tiende maand. Deze datum komt overeen met januari 2018, ongeveer drie jaar voor het moment waarop u eerder verklaarde dat uw vader verdween. Gewezen op deze incoherentie, stelt u dat hij eind 1396 vermist raakte en verklaart u dat wanneer u telt vanaf het moment van het persoonlijk onderhoud, hij al 23 maanden vermist is (CGVS p. 12). Opnieuw geeft u dus een andere datum op voor de verdwijning van uw vader. Uw stelling kan bovendien nooit kloppen. 23 maanden voor het persoonlijk onderhoud dd. 21 maart 2023 is immers april 2021, wat overeenkomt met ongeveer de eerste maand van het jaar 1400. Er mee geconfronteerd dat uw verklaringen onmogelijk kunnen kloppen en gevraagd om duidelijker te zijn, zegt u dat u in uw eerste interview zei dat uw vader vermist was sinds anderhalf jaar, zestien maanden daarvoor. U vertelt verder dat u van dit anderhalf jaar zes maanden onderweg spendeerde, en het dus bijna twee jaar in beslag nam. Vanaf uw eerste interview tot het persoonlijk onderhoud zit een periode van 12 maanden, zegt u. U redeneert dat uw vader in totaal dus ongeveer 4 jaar vermist moet zijn (CGVS p. 13). Deze redenering klopt echter niet. Dat u er niet in slaagt de verdwijning van uw vader ook maar enigszins te dateren en hierover incoherente verklaringen aflegt, leidt ertoe dat u diens verdwijning niet aannemelijk kan maken. Bovenstaande vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder.”.

Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent. De Raad treedt verweerder bij waar deze concludeert dat verzoekers incoherente verklaringen over de verdwijning van zijn vader de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnt.

8. Inzake de vermeende rekrutering van verzoeker door de taliban motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van uw vader en de verdwijning van uw vader, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw hoofde die hieruit voortkomen. Bovendien kan over deze problemen nog worden opgemerkt dat ze in ieder geval weinig aannemelijk zijn. U haalt aan dat twee paternale familieleden genaamd K.D.M. en M.J.R. u trachtten te overtuigen om u aan te sluiten bij de taliban. Hieromtrent moet vooreerst opgemerkt worden dat u op geen enkele manier aannemelijk maakt dat het om paternale familieleden gaat. Uw verklaringen over hen zijn dan ook erg oppervlakkig (CGVS p. 8-11). Bovendien dient uitdrukkelijk gewezen te worden op de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden

zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

U haalt in casu weliswaar aan dat ze paternale familieleden zouden zijn, maar kan geenszins aannemelijk maken op welke manier dat een invloed heeft op de mate waarin u slachtoffer zou kunnen worden van gedwongen rekrutering. Zo stelt u dat K.D.M. ook andere personen benaderde, niet enkel jullie (CGVS p. 8). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat hij les gaf in de madrassa, en hij zijn studenten ook trachtte te beïnvloeden (CGVS p. 8). Dit strookt met bovenstaande informatie, namelijk dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u en uw gezin behoren tot de achterban van deze personen. Het houdt dan ook weinig steek dat hij u individueel en persoonlijk zou benaderen. De verklaring dat u geviseerd werd omdat uw vader voor de overheid zou hebben gewerkt is geen afdoende verklaring hiervoor gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over dat aspect. Het is in ieder geval weinig logisch dat de taliban de zoon van een persoon die loyaal was aan de voormalig overheid, deelnam aan de strijd tegen de taliban en door hen ontvoerd werd zouden willen rekruteren. Indien de taliban iemand zouden toelaten binnen hun organisatie, dient enige loyaliteit te worden verwacht. Hiermee geconfronteerd haalt u aan dat het hun job was om iemand tegen zijn vader op te zetten en dat dit de reden is waarom ze u trachtten naar de madrassa te brengen en u bij hen te voegen. Deze verklaring kan niet overtuigen."

Verzoeker brengt geen valabele argumenten aan ter weerlegging van de voormelde omstandige en concrete motivering.

Verzoeker meent dat verweerder zich tegenspreekt waar hij enerzijds stelt dat de wijze waarop de taliban verzoeker trachtte te rekruteren niet overeenstemt met de gekende wijze en anderzijds dat verzoekers oom betrokken was en dat er dus sprake is van familiale banden én dat hij ook andere leerlingen van de madrassa op collectief niveau probeerde te beïnvloeden.

Verzoeker gaat echter uit van een selectieve lezing van deze motivering en gaat voorbij aan de vaststelling dat zijn verklaringen over zijn ooms zeer oppervlakkig zijn, dat uit zijn verklaringen overigens niet blijkt dat verzoeker en zijn gezin tot de achterban van deze personen behoren en dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk geviseerd werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-11). Voor zover verzoeker in het verzoekschrift herneemt dat zijn oom hem persoonlijk viseerde omdat hij familie is en omdat zijn vader voor de overheid werkte, licht hij geenszins aannemelijk toe waarom de taliban de zoon van een persoon die loyaal was aan de voormalig overheid, deelnam aan de strijd tegen de taliban en door hen ontvoerd werd, zouden willen rekruteren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog citeert uit een rapport van HRW en stelt dat dit ondersteunt dat de taliban destijds familieleden van overheidsleden aanspoorden om zich te voegen bij de groepering, valt dit helemaal niet te lezen. De geciteerde passage gaat over de bedreiging van familieleden van overheidspersoneel door de taliban maar doet helemaal geen uitspraak over rekrutering van familieleden van overheidspersoneel door de taliban. Verzoeker toont met dit algemeen rapport, dat geen betrekking heeft op zijn persoon, dan ook geenszins zijn voorgehouden rekrutering door de taliban concreet aan.

9. Verzoeker kan met de verwijzing in het verzoekschrift naar zijn reeds afgelegde verklaringen over zijn problemen in geval van terugkeer (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20) geen afbreuk doen aan de terechte motivering in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Tenslotte moet opgemerkt worden dat uw familieleden nog steeds in uw geboortedorp verblijven. U heeft een broer waarvan u verklaart dat hij opgegroeid zou zijn. Echter, de problemen die u aanhaalt sinds uw vertrek, namelijk dat ze hem lastig vallen omdat hij zijn haar liet knippen en omdat hij meer naar school dan naar de madrassa gaat (CGVS p. 20), maken geen vervolging uit. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen waarom u wel te maken zou krijgen met daden van vervolging."

10. Verzoeker wijst in het verzoekschrift op zijn profiel, met name dat hij bijna 2 jaar in België verblijft en 'verwesterd' is. Hij verwijst dienaangaande naar landeninformatie.

10.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

10.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan in april 2021 heeft verlaten en op 25 oktober 2021 in België is aangekomen. Bijgevolg verblijft verzoeker ongeveer 2 jaar in België.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïdendeerd en vervolgd.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij ‘verwesterd’ is, stelt geïntegreerd te zijn en vervolging te vrezen in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als verwesterd gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Evenmin volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele

merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*.

Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig en dus gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

14. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen

in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

15. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing en de aanvullende nota van verweerder is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sinds de machtsovername sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Waar verzoeker erop wijst dat er het aantal burgerslachtoffers sedert eind 2022 tot begin 2023 gestegen is in vergelijking met dezelfde periode in 2021-2022 doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het niveau

van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald is en het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

16. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS